

9. december

"Det regner" er det første Fire siger, da nisserne vågner næste morgen. Hun har lige stukket hovedet ud af den hule, som de har sovet i om natten sammen med de fire grævlinger. Lugten inde i hulen er temmelig stram, og grævlingerne snorker, så Fire og Fem må råbe meget højt for at høre hinanden. "Hvad gør det?" råber Fem, "det øsregner" gentager Fire. "Men skal vi ikke prøve at komme videre. De grævlinger ser ud til at ville sove i mindst en uge". "OK" siger Fem, trækker nissehuen godt ned om ørerne og går udenfor. "Ja, det regner, men hvis vi bliver inde under træerne, er det nok ikke så slemt".

Og så sjosker de af sted. De har ikke så meget lyst til at løbe og springe i det våde græs. Og det er ikke særlig rart når regndråberne løber ned under halstørklæderne og kildrer på halsen.

Regnen gør dem lidt triste og modfaldne. Skoven virker meget stor. Og der er lang vej hjem.

"Jeg håber i det mindste, at vi er på rette vej" siger Fire. "Og at vi finder de rigtige trolde, dem der har tager Seks". Og så trasker de lidt videre. Fem begynder at hoppe lidt i de vandpytter, de kommer forbi. Og selv om han bliver endnu mere våd, er det ligesom det sætter ham i lidt bedre humør.

Og lidt efter lidt stilner regnen også af, så nu bliver nisserne i hvert fald kun våde nedefra.

Da de har gået et stykke tid, og efterhånden er blevet i rigtig godt humør igen, standser Fire pludselig op. "Se der" siger hun, "stien er væk!" Og ganske rigtig, der hvor der skulle være en sti, er der nu – en stor sø. Eller i hvert fald en meget stor vandpyt.

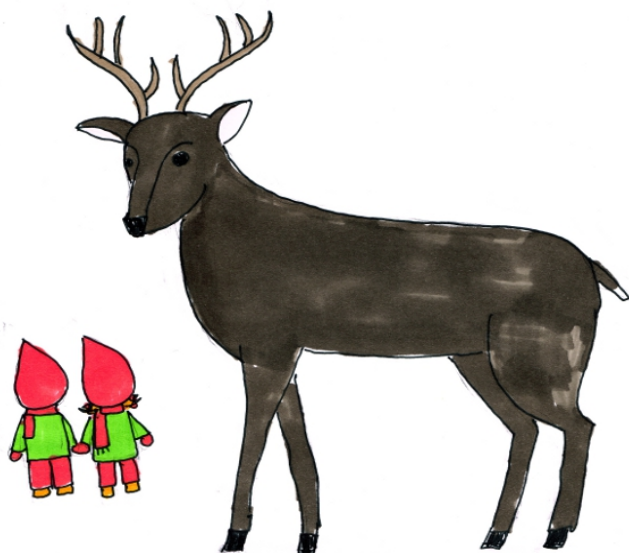
"Hvad gør vi nu?" spørger Fem. "Vi kan ikke komme igennem alt det vand. Det er alt for dybt. Måske drukner vi".

"Vi må gå udenom" siger Fire. "Stien må fortsætteovre på den anden side". Og så begynder de at gå langs med den store vandpyt. De må gå gennem noget temmelig tæt krat, og på den anden side af krattet står de pludselig på en lille eng, hvor der kun gror spredte træer. "Vi er vist nødt til at gå tværs over der", siger Fire "og så kan vi nok komme tilbage til stien på den anden side".

De går ud mellem de spredte træer i kanten af lysningen og skal lige til at gå videre ud på engen, da de høre en vred stemme sige:

"Holdt! hvem der?" Og pludselig kigger de lige ind i et stort vredt ansigt med meget store brune øjne og - hvad der virker temmelig truende – et par horn, der er meget større end de små nisser. Fem prøver forskrækket at gemme sig bag en tynd træstamme. Men hjorten - for det er stor hjort - siger endnu mere vredt: "og giv så slip på mit ben". Fem skynder sig at give slip på det, han troede var en træstamme, men som altså er hjortens ene ben, og Fire siger med en temmelig lille stemme: "Vi er bare et par små nisser, på vej nordpå, men der var så meget vand på stien at vi var nødt til"..... Men så kommer hun i tanker om, at de jo ikke har gjort noget forkert og siger noget højere: "Hvorfor råber du sådan op, og hvorfor må vi ikke gå over engen?"

"Dette er kongens land" siger hjorten. "Og jeg holder vagt over kongens land. Inde i skoven bag den eng bor kongen over hele skoven, og engen er hans. Og ingen må gå derind og træde i det græs,

som han skal spise". "Hvaffor en konge?" spørger Fire, som aldrig har hørt, at der skulle være en konge i skoven. Det er der i hvert fald ikke hjemme, hvor de bor.

"Den mægtige konge" siger hjorten og lyder meget højtidelig, "den store kronhjort. Han har 16 takker i sit gevir, så ingen er større end han". "Hvad er det han siger?" spørger Fem, "det er noget med, at den der konge har en hulens masse takker på hovedet. Det er derfor han er konge", svarer Fire. "Nå sådan" siger Fem, selv om han stadig ikke helt forstår, hvad det har med græsset at gøre.

"Men vi vil bare lige gå forbi" siger Fire "vi skal nok passe på græsset". Hun skæver ned til græsset, som allerede ser noget vissent og fladtrådt ud. "Kan du ikke spørge ham kongen eller hvad han hedder, om vi ikke godt må?" "Nej" siger hjorten meget bestemt. "Jeg har mine ordrer. Hvis I vil gå over græsset, må I selv bede kongen om lov". "Men øh" siger Fire "hvordan skal vi komme over og spørge ham, hvis vi ikke må gå på græsset og han bor på den anden side af engen?" Hjorten tænker sig lidt om, "jeg kan bære jer på min ryg" siger den så, "så træder I ikke på kongens græs". Nisserne kravler op, og mens hjorten travler hen over engen, hvisker Fem: "tror du ikke at han træder på mere græs, end vi ville have gjort med vores små fødder?" "Joh siger Fire "men det skal vi nok ikke fortælle ham".

Ovre på den anden side af lysningen lader hjorten nisserne glide ned af sin ryg og siger: "vent her". Og så venter de. Længe. Men så kan de høre lyden af mange skridt, der nærmer sig, og ud af skoven kommer en stor flok hjorte gående. Og da de er kommet ud af skoven, er Fire og Fem ikke i tvivl om hvem der er kongen, for han er meget større end de andre, og da han bøjer hovedet ned for at kigge nærmere på Fire, bliver hun helt bange for, at han ikke kan få det op igen. For på hovedet har han et par kæmpestore horn med en masse takker på.

"Hvem er I?" spørger Kongen med en dyb rumlende stemme "og hvad vil I her på min jord?". "Jo, ser du" siger Fire lidt nervøst "hr. Konge eller hvad du nu hedder. Vi er på vej mod nord, men stien var oversvømmet og" "Hvad skal I mod nord?" spørger kongen videre. "I må komme langvejsfra, for jeg har ikke set nisser her omkring i lang tid".

"Ja" siger Fem, som nu er blevet lidt modigere, "vi leder efter vores lillebror, som er blevet taget af troldene....." "Troldene" råber den hjort, der står lige ved siden af kongen "Åh nej, troldene.....". "Ti stille dronning" siger Kongen strengt. "Jeg vil ikke høre tale om troldene her på mit land". "Jamen" siger den hjort, som åbenbart er hans kone, "vores lille søn". "Ti stille" siger Kongen igen, men Fem synes, at han ser bedrøvet ud. "Jeg vil heller ikke høre tale om vores søn. Jeg har ikke nogen søn mere".

"Men hvad skal vi så stille op med jer to?" siger Kongen lidt venligere. "Ja nu er vi jo sådan set kommet over engen, din vagthjort var jo så venlig at bære os over" siger Fire, "så vi skulle gerne tilbage til stien, inden det bliver mørkt", og hun kigger sig lidt omkring, for det er allerede ved at mørkne under træerne. "Så vi kan finde et sted at sove i nat".

"Nej" siger dronning hjorten. "Det kan der ikke være tale om. I bliver her hos os i nat. Vi finder en hule til jer, og i morgen skal vagten nok vise jer vej tilbage til stien. Kom med mig". Og hjorten fører dem hen til en hyggelig lille hule under et stort grantræ. Men inden de kravler ind i hulen siger Fire: "Hvad var der med de trolde. Hvorfor måtte du ikke snakke om dem. Og hvad var det med din søn?". Hjorten trækker vejret dybt og hendes store brune øjne bliver fulde af tårer. "Joh ser I" siger hun, "vi havde en søn. Vi har en søn", skynder hun sig at rette det til. "Den fineste og smukkeste unge hjort, I kan forestille jer. Vores stolthed og glæde. Så klog og dygtig. Og det har jo altid været meningen, at han skulle blive konge efter sin far. Så det er han opdraget til. Men jeg ved ikke, vi har måske opdraget ham for strengt. Vi syntes jo, at det var vigtigt, at han skulle vide, hvordan man opfører sig, når man skal være konge.

Så nogen gange blev han jo sur på os og sagde, at vi var alt for skrappe og at han aldrig fik lov til noget sjovt. Ak ja vi var jo nok for strenge.

Men så skete der noget". Hjorten stopper op og tørrer sig lidt om næsen med den ene fod.

"Der kom en flok trolde og slog sig ned her i nærheden. Ja vi prøvede jo at holde dem lidt på afstand, men de er jo ikke sådan at styre. Og der var larm og ballade både dag og nat. De snakkede og grinede og sloges og dansede, som trolde jo gør. Og så opdagede vi, at vores søn, så snart han kunne se sit snit til det, smuttede over til troldene og hang ud med dem i stedet for at passe sine pligter herhjemme, og så kom han jo hjem og bøvsede og pruttede og svarede os igen. Vi, ja især hans far, blev jo rasende og sagde, at han aldrig ville blive konge, hvis han lærte alle de unoder af troldene. Ja de skændtes gjorde de". Og hjortens store brune øjne bliver igen fulde af tårer.

"Og så skete det forfærdelige", snøfter hun. "En morgen var troldene væk, de var rejst videre – og vores søn var rejst med dem. Og nu aner vi ikke, hvor han er. Og hans far er såmænd lige så ked af det som jeg, men han vil jo ikke vise det. Han vil ikke snakke om hverken troldene eller vores søn. Men ked af det, det er han". Og hjorten snøfter igen.

Fire og Fem sidder lidt og tænker. "Ved du hvad" siger Fire så og ser meget beslutsom ud. "Når vi finder troldene, og det gør vi, det kan du godt være sikker på, så finder vi også din søn og så skal vi nok sørge for at han kommer hjem til dig igen". "Jamen, jamen, I er jo kun et par små nisser" siger hjorten, men den er holdt op med at snøfte, "kan I det?" "Ved du hvad" siger Fem og lægger sin hånd på hjortens ben. "Når min søster har besluttet sig for noget, så sker det også".